

[A. Johansen.]

gør det, er der en Ting, man maa tage i Betragtning, nemlig at Lægernes Vægring ved at skrive Erklæringer i den Udstrækning, som vi har talt om her, efter min Mening i høj Grad vil være til Beskyttelse for den paagældende. Dette at faa at vide, hvad man fejler, er jo i mange Tilfælde uhyre farligt for de syge — det gælder ikke alene Sindssygdomme, det gælder ogsaa flere livsfarlige Sygdomme, f. Eks. Kræft, hvor Lægen nødvendigvis maa lyve, hvis han ikke vil gøre Patientens Fortræd. Men i det Øjeblik han skal afgive en udførlig Erklæring om en Nerve-Patients Tilstand — med de mulige Følger, den kan have —, vil han komme til at øve en Paavirkning paa den paagældende, som han som Læge ikke kan forsvare, og derfor har jeg stadig den Opfattelse, at Lægernes Ord om, at det vil være vanskeligt for dem at skrive, eller at de ikke vil skrive, saadanne udførlige Erklæringer, ikke er en Trusel, men en Advarsel, som jeg mener vi alle burde kunne tage til Følge.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) bør følge en Henstilling om fremtidig at udtrykke sig lidt nøjagtigere, hvis det er ham muligt, ifald han ikke vil risikere, at man misforstaar ham; thi naar det ærede Medlem udtrykkeligt sagde: Det haster jo ikke saa stærkt, er det dog ikke min Skyld, at jeg troede, han beskyldte mig for Hastværk, og naar det samme ærede Medlem sagde: Maa jeg ikke gøre Ministeren bekendt med Loven af 1866, maatte jeg opfatte det, som om det ærede Medlem mente, at det var mig, der ikke kendte Loven, og ikke mine Meningsfæller.

Tvangsindlæggelserne i Slutningen af forrige Aarhundrede, da jeg gik i Skole, skal jeg ikke opholde mig over, da jeg ikke kender dem, men det havde dog været af Interesse at faa at vide, om det var Justitsministeriet, der havde Ansvaret for disse Tvangsindlæggelser. Det fik vi ikke.

Inden jeg kommer til det afgørende Punkt, vil jeg ogsaa gøre et Par Bemærkninger over for det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven). Jeg har ikke sagt, at jeg synes, det var rigtigere, at Domstolene afgjorde disse Spørgsmaal end Ministeriet — i saa Fald vilde jeg have foreslaet Domstolene —, men jeg har sagt, at Udgangspunktet principielt bør være dette, at Domstolene har det afgørende Ord i Spørgsmaal af personretlig Karakter af større

Betydning, vel at mærke, naar det drejer sig om normale Borgere; der kommer et særligt Hensyn frem, naar det drejer sig om sindssyge, og det er det, vi drøfter her. Men saa er det ikke paa Forhaand afgjort, at den ene Instans gaar forud for den anden. Principielt indrømmer jeg, at det er Justitsministeriet eller os, som hævder, at det skal være unddraget Domstolene, der har Bevisbyrden. Jeg har ogsaa søgt at bevise, at man fra alle Sider, som jeg har nævnt tidligere, er af den Opfattelse, at Justitsministeriet her var bedst.

Jeg kan ikke lade den Udtalelse i al Almindelighed staa, at Sindssygelæger ikke skulde være særlig egnede til deres Hverv, hvis de ikke var ejendommeligt prægede. Jeg ved ikke, hvor ejendommelige de Læger har været, som den ærede Ordfører for de Konservative særlig har været sammen med, men jeg har kendt i hvert Fald adskillige Sindssygelæger, som gjorde et særdeles normalt og særdeles begavet Indtryk — selv om jeg indrømmer, at de er døde nu. De gjorde heller ikke Indtryk af at være særlig inficerede af deres Arbejde, i hvert Fald ikke mere, end det ærede Medlem gør Indtryk af at være inficeret af sin principielle Opfattelse eller sin Politik.

Det kan vel ikke være rettet til mig, at jeg skulde være faldet paa Maven for Lægerne; jeg føler, at jeg indtager en fuldkommen oprejst Stilling, naar jeg beskæftiger mig med lægelige Spørgsmaal, og jeg har ikke hidtil været saa heldigt stillet, at jeg har kunnet undgaa Uvilje hos Lægerne, hverken som Præsident for Invalideretten eller som den, der fremsatte Svangerskabsloven, hvilket maaske hænger sammen med, at Lægernes Fagforening er den skrappeste, der overhovedet findes.

Jeg vender mig saa til Hovedpunktet: hvorfor det skulde være en Fordel at faa disse Nægtelser afgjort af Justitsministeriet i Stedet for af Domstolene. Hvorfor, spørger den ærede Ordfører for Venstre, skulde det dog virke mere deprimerende for den sindssyge, om hans Sag kom for Domstolene end for Justitsministeriet? Nej, i det Tilfælde, at han ser samtlige Sagens Bilag, hvad enten Sagen kommer for det ene eller det andet Sted, virker det formentlig lige deprimerende. Men Forskellen er netop den, at medens Sagens Bilag kommer frem for Domstolene, hvor han ofte selv vil være til Stede, vil de normalt ikke komme frem, naar det er Justitsministeriet, der har Afgørelsen, og han vil normalt ikke rette Henvendelse til Justitsministeriet om at faa